

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce **M. N.**, zast. Mgr. Petrem Florianem, advokátem ze společnosti AURÉ, v.o.s., Václavkova 323/12, Praha 6, adresa pro doručování: Václavkova 297/10, 160 00 Praha 6, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2012, zn. 9117-2/DS/2012/Er, t a k t o :

- I. **Žaloba se o d m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci se v r a c í soudní poplatky ve výši 4.000,--Kč prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové.**

O d ů v o d n ě n í

Městský úřad Jičín vydal dne 11. 4. 2012 pod č.j.: MuJc/2012/1262/DOP/MoE, sp. zn.: DOP 17/2012, rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění, za což mu byla uložena pokuta ve výši 7.000,--Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit státu náklady přestupkového řízení ve výši 1.000,--Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a žalovaný rozhodl o jeho odvolání rozhodnutím ze dne 11. 6. 2012, zn. 9117-2/DS/2012/Er, tak, že je zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou, kterou odůvodnil v podstatě následujícím způsobem.

Žalobce namítal, že se o žalovaném rozhodnutí dozvěděl až dne 30. 1. 2013, když jeho kopie byla přílohou upomínky od Městského úřadu Jičín ze dne 24. 1. 2013, zaslané mu v souvislosti s vymáháním nedoplatku, který má představovat výše uvedená pokuta a náklady řízení, o nichž bylo rozhodnuto Městským úřadem Jičín rozhodnutím ze dne 11. 4. 2012, č.j.: MuJc/2012/1262/DOP/MoE, sp. zn.: DOP 17/2012. Žalobce dovozoval, že obdržel-li toto rozhodnutí o odvolání až dne 30. 1. 2013, přičemž přestupek měl být spáchán dne 11. 11. 2011, tak že mu bylo doručeno

rozhodnutí žalovaného až po zániku trestnosti daného přestupku ve smyslu § 20 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění.

K otázce doručování tohoto rozhodnutí uvedl, že se na přelomu dubna a května roku 2012 přestěhoval a dne 7. 5. 2012 oznámil Magistrátu města Liberec změnu místa trvalého pobytu z původního místa, na současné místo trvalého pobytu. Žalovaný přesto doručoval žalované rozhodnutí na původní adresu trvalého pobytu, kde si je však žalobce nemohl vyzvednout, když se tam již od 7. 5. 2012 nezdržoval. Tuto skutečnost si žalovaný neověřil, a právě v důsledku toho nebylo žalobci doručeno rozhodnutí v zákonem stanovené jednorochní době ode dne spáchání údajného přestupku. Vzhledem k tomu žalobce navrhoval z důvodu zániku trestnosti daného přestupku zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo. Zároveň navrhoval, aby krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek vůči žalovanému rozhodnutí.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 18. 3. 2013. Uvedl v něm, že odvolání žalobce obdržel společně se správním spisem dne 31. 5. 2012. Správní orgán I. stupně doručoval žalobci v průběhu celého řízení na adresu a tato adresa je uvedena též v odvolání. Na uvedené adrese žalobce opakovaně přebíral doručované písemnosti. Žalovaný tedy v souladu s adresou uvedenou na odvolání, jiná adresa mu nebyla sdělena, doručoval rozhodnutí rovněž na adresu a to na dodejku s červeným pruhem – do vlastních rukou adresáta. Doručenka se vrátila žalovanému řádně vyplněná, s uvedením skutečností, že adresát byl k vyzvednutí zásilky vyzván a bylo mu zanecháno poučení; zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 12. 6. 2012 a dne 26. 6. 2012 byla zásilka vhozena do schránky, v souladu s požadavkem odesílatele – žalovaného. Na základě shora uvedeného došlo podle žalovaného k naplnění podmínek doručení písemnosti fikcí v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu a uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 6. 2012.

Žalovaný pokračoval, že uvedenou písemnost doručoval prostřednictvím České pošty, s.p. – držitele poštovní licence. Při doručování podle § 19 odst. 4 resp. § 20 odst. 2 správního řádu, kdy se písemnost doručuje do vlastních rukou adresáta, je třeba požádat o službu „DOPORUČENÁ ZÁSILKA“ spolu s doplňkovou službou „DODÁNÍ DO VLASTNÍCH RUKOU ADRESÁTA“. O tuto doplňkovou službu lze požádat tak, že se použije obálka s modrým pruhem, popřípadě červeným pruhem (viz čl. 18 poštovních podmínek). Obdobnou situaci již Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice, judikoval v rozsudku ze dne 16. 7. 2009, č. j. 52 Ca 19/2009 – 60, v němž uvedl, že na zásilce nebylo uvedeno nic, co by nasvědčovalo tomu, že se adresát v místě doručování nezdržuje (např. poznámka, že adresát je na uvedené adrese neznámý, odstěhoval se apod.). Proto oba správní orgány považovaly zásilku v souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu za doručenou. A dále pokračoval, že ze spisu vyplývá vůle žalobce, aby mu bylo doručováno na adresu jím opakovaně uváděnou v jeho podáních, když tuto vůli v průběhu řízení nijak nezpochybnil. V řízení netvrdil, že došlo ke změně jeho faktického či trvalého

pobytu, ačkoliv tak mohl bez potíží učinit. Žalovaný proto nepochybil, konstatoval krajský soud, jestliže rozhodnutí doručoval na adresu žalobce opakovaně uváděnou v jeho podáních. Poznamenal rovněž, že se žalobce mylí v tom, že žalovaný je povinen před každým úkonem, který vůči němu činí, ověřovat adresu jeho trvalého pobytu v centrální evidenci obyvatel.

Správní orgány obou stupňů proto správně respektovaly vůli žalobce opakovaně vyjádřenou v jeho podáních, aby mu bylo doručováno na adresu, kterou měl před změnou trvalého pobytu. Žalobce proto nebyl na svých veřejných subjektivních právech ve správním řízení jakkoliv zkrácen, přičemž nelze opomenout ani existenci zásady součinnosti správních orgánů i účastníků řízení. Žalobce si byl vědom toho, že probíhá správní řízení, a pokud se rozhodl v rozporu se zásadou součinnosti se správním orgánem nespolupracovat a změnu doručovací adresy mu řádně neoznámí, musí nést logicky následky tohoto svého rozhodnutí.

Žalovaný uzavřel s tím, že odvoláním napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu zamítnout.

Krajský soud předně zkoumal, zda žalobce podal žalobu včas, když podle doložky na žalovaném rozhodnutí toto nabylo právní moci dne 22. 6. 2012, čemuž odpovídají údaje na doručence, a žaloba byla doručena nadepsanému krajskému soudu až dne 5. 2. 2013. Přitom mimo jiné zjistil, že žalobce v průběhu celého přestupkového řízení, vedeného před Městským úřadem Jičín, uváděl na svých podáních kontaktní adresu, která byla adresou jeho trvalého pobytu a na kterou mu také byly písemnosti zasílány a kde je přebíral (viz žádost o postoupení věci Magistrátu města Liberec ze dne 12. 3. 2012, omluva z nařízeného jednání ze dne 27. 3. 2012 či samotné odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, na němž je rovněž uvedena tatáž adresa). Odpovídá rovněž skutečnosti, jak plyne z adres evidovaných v informačním systému evidence obyvatel, že žalobce ke dni 7. 5. 2012 změnil svůj trvalý pobyt, jak uvádí v žalobě. V době, kdy mu tedy bylo doručováno žalované rozhodnutí, tak již na adrese, kterou uvedl v odvolání, trvale hlášen k pobytu nebyl. Odpověď na otázku, zda žalobce podal žalobu včas či nikoliv, byla tak závislá na posouzení uvedených skutečností v kontextu příslušných právních ustanovení. Konkrétně toho, zda lze rozhodnutí o přestupku, o vině a trestu, doručit účastníkovi fikcí, jak se stalo v daném případě.

Odpověď na ni plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. července 2010, č. j. 8 As 65/2009-111. V něm totiž měl Nejvyšší správní soud obdobné námitky za nedůvodné. Konstatoval, že z ustanovení § 20 odst. 1 správního řádu vyplývá, že „písemnosti jsou ve správním řízení doručovány způsoby, které zajistí, aby písemnost byla adresátu skutečně fakticky doručena. Uvedené ustanovení neobsahuje taxativní výčet způsobů resp. míst, kterými pouze a na které lze doručení provést. Správní řád výslovně připouští doručení fyzické osobě „kdekoli bude zastižena“. Důležité proto je, zda bylo doručováno na adresu, která byla správnímu orgánu z dosavadního průběhu řízení známa

a rovněž to, zda se (v případě pochybností o doručení) na této adrese adresát nacházel či nikoli. Podstatné rovněž je, zda a jakou adresu pro doručování účastník řízení sdělil správnímu orgánu. Adresa trvalého pobytu je bezpochyby adresou, u které by měla být nejvyšší pravděpodobnost, že se na ni podaří adresátu písemnost doručit. To však na druhé straně neznamená, že by pouze na tuto adresu mohlo a mělo být správním orgánem doručováno. Rovněž je třeba připomenout, že vyplněné poštovní dodejky svědčí presumpce správnosti. To znamená, že údaje v ní uvedené se považují na prokázané, pokud nebude v řízení prokázán opak.

Stěžovatel, nutno konstatovat nesprávně, klade důraz především na to, kde a od kdy má evidováno trvalé bydliště. Sama okolnost, že stěžovatel ke dni 22. 8. 2007 (v dané věci ke dni 7. 5. 2012) změnil trvalé bydliště, ještě ničeho nevypovídá o tom, kde se stěžovatel v době doručování správního rozhodnutí zdržoval. Ze správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel přestal přijímat písemnosti až v době, kdy došlo k formální změně adresy.... Přesto tyto písemnosti byly správnímu orgánu vráceny s tím, že nebyly vyzvednuty v úložní době. To předpokládá, že je k dispozici poštovní schránka nebo jiné vhodné místo, kde je adresát o uložení zásilky vyznamenal (§ 23 odst. 4 správního řádu).

Pokud stěžovatel obecně zmíní, že na nové adrese fakticky pobýval již v první polovině srpna 2007, pak chybí vysvětlení, proč tuto okolnost správnímu orgánu nesdělil, když ještě 26. 7. 2007 a dne 13. 8. 2007 učinil písemná podání, ze kterých jednoznačně vyplývá adresa H. nám. 462, R. a musel předpokládat, že na uvedenou adresu bude správní orgán další písemnosti doručovat. Tím spíše, že dle poučení správního orgánu měl všechny skutečnosti ve věci předmětného přestupku sdělit do 13. 8. 2007 a ještě dne 12. 8. 2007 sděloval, že do USA mu nemá správní orgán doručovat. Nešlo pouze o to, že by stěžovatel na poštovní obálce uváděl svoji zpáteční adresu, ale o to, že v podáních výslovně a nepochybnitelně konstatoval, že je bytem na dosavadní adrese. Správnímu orgánu tak nemohly vzniknout o jeho pobytu žádné pochybnosti. To vše za situace, kdy byl stěžovatel o průběhu správního řízení informován, neboť mu podání správní orgán doručoval rovněž na elektronickou adresu.

V této souvislosti lze zcela odkázat na argumentaci krajského soudu, týkající se požadavku na součinnost účastníků správního řízení se správním orgánem. Stěžovateli byla nepochybně povinnost součinnosti známa a v souladu s ní postupoval, když opakovaně sděloval správnímu orgánu skutečnosti týkající se jeho dočasného pobytu v USA a doručování na zahraniční adresu. Uspokojivé vysvětlení, proč tak nepostupoval rovněž ve fázi řízení bezprostředně předcházející vydání správního rozhodnutí, však chybí. Argument o povinnosti správního orgánu ověřit před každým doručováním, kde má adresát trvalý pobyt, nemá oporu v platné právní úpravě. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že zákon č. 133/2000 Sb. o evidenci obyvatel a o rodných číslech takovou povinnost nestanoví.“

V obdobné věci tak Nejvyšší správní soud zastal názor, že je-li důkazní řízení ukončeno a adresát rozhodnutí poté změnil adresu trvalého bydliště, nemůže se dovolávat neúčinnosti doručení, pokud tuto změnu neoznámil správnímu orgánu a pokud z poštovní dodejky vyplývá, že zásilka byla na „původní“ adresu doručena. Tak jako se tomu stalo v daném případě, kdy z dodejky jsou zřejmé takové

skutečnosti, jako že byl žalobce vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení, od kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí a že poté byla vložena do schránky. Nepochybně do schránky se jménem žalobce. Krajskému soudu tak nezbylo, než konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci v červnu 2012, právní moci nabylo 22. 6. 2012, a proto byla žaloba žalobce ze dne 1. 2. 2013, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2012, zn. 9117-2/DS/2012/Er, podána opožděně (viz § 72 odst. 1 s.ř.s., podle něhož lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou, a to nestanoví).

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením žalobu odmítne, jestliže byl návrh (žaloba) podán opožděně. Za daného skutkového a právního stavu krajskému soudu nezbylo, než žalobu jako opožděnou podle tohoto ustanovení odmítnout.

Podle § 60 odst. 3 s.ř.s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žaloba byla odmítnuta.

Protože byla žaloba před prvním jednáním odmítnuta, vrací krajský soud žalobci podle výroku III. zaplacené soudní poplatky, a to ze žaloby ve výši 3.000,--Kč a ve výši 1.000,--Kč za návrh na vydání odkladného účinku žalobě, když ten se stal vzhledem k odmítnutí žaloby bezpředmětným (viz § 10 odst. 3 poslední věta zákona č. 549/1991 Sb., soudních poplatcích, v platném znění).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 8. dubna 2013

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce

